

ΔΗΛΩΣΗ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σεβασμιώτατε κ.

Μέ τήν παροῦσα ἐπιστολή σᾶς ἐνημερώνω ὅτι, ἀκολουθώντας τήν διδασκαλία τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας στό θέμα τῆς κοινωνίας μέ τούς αἰρετικούς, διακόπτω τήν κοινωνία μέ ἐσᾶς καί παύω νά ἐκκλησιάζομαι σέ ναούς, στούς ὁποίους μνημονεύεται τό ὄνομά σας κατὰ τίς ἱερές Ἀκολουθίες, λόγω τῆς αἱρέσεως πού ἀκολουθεῖτε καί πρесеβεύετε.

Ἡ Διακοπή ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἤτοι διακοπή μνημοσύνου τοῦ ἐπισκόπου πού κηρύσσει αἵρεση γυμνή τῇ κεφαλῇ, καί ἡ κατ' ἐπέκτασιν ὑποχρεωτικήν ἐφαρμογή τοῦ 15^{ου} κανόνος κατὰ τόν ἁγιοπατερικό καί ἁγιοπνευματικό τρόπο, εἶναι ἡ μοναδική ἐπιβεβλημένη ἐνέργεια ἀπό τούς Ὁρθοδόξους πιστούς, τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν γιά τήν ἀντιμετώπιση, καταστολή καί ἐν τέλει καταδίκη τῆς αἱρέσεως, ἀπό τό ὑγιές σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κλήρου καί λαοῦ. Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές σᾶς ἀναρέρω ἐνδεικτικά μερικούς ἀπό τούς ἁγίους μας, πού εἶχαν κάνει ἐφαρμογή τῆς διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

1. Διακοπῆς κοινωνίας Μεγάλου Ἀθανασίου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Μεγάλου Ἀντωνίου καί λοιπῶν Γερόντων, μοναχῶν καί ἱερομονάχων, τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου μέ τούς αἰρετικούς Ἀρειανούς.

2. - Διακοπῆς κοινωνίας τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Ἀντιοχείας τῶν ἀκολουθούντων τόν ὀρθόδοξο Εὐστάθιο Ἀντιοχείας μέ τούς αἰρετικούς Ἀρειανούς καί τόν δικό τους Ἀρειανό ἐπίσκοπο Ἀντιοχείας.

3. - Διακοπῆς κοινωνίας τῶν μοναχῶν καί λαϊκῶν με τον Επίσκοπο Ναζιανζοῦ Γρηγόριο (πατέρα του Ἁγίου Γρηγορίου του Θεολόγου), ο οποίος υπέγραψε ἕνα ἡμιαρειανικό (ομοιουσιανικό) σύμβολο πίστεως.

4. - Διακοπῆς κοινωνίας Μεγάλου Βασιλείου μέ τόν ἀρχιεπίσκοπο Καισαρείας Διάνιο πού υπέγραψε μία μὴ ὀρθόδοξη ὁμολογία.

5. - Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου μέ τόν Ἀρειανό ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Δημόφιλο.

6. - Διακοπῆς κοινωνίας τοῦ ὀρθόδοξου Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἀκακίου μέ τούς μονοφυσίτας Πατριάρχες, Ἀλεξανδρείας Τιμόθεο Β' τὸν ἐπονομαζόμενο «Αἴλουρο» καί Ἀντιοχείας Πέτρο Β' τὸν ἐπονομαζόμενο «Κναφέα».

7. – Διακοπῆς κοινωνίας τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Κων/πόλεως μὲ τὸν αἰρετικό Πατριάρχη Κων/πόλεως Νεστόριο, πρὶν τὴν συνοδική του καταδίκη ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενική Σύνοδο.

8. – Διακοπῆς κοινωνίας τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Κων/πολεως μὲ τὸν μονοφυσίτη Πατριάρχη Κων/πόλεως Τιμόθεο Α'.

9. – Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ μοναχοῦ, καὶ τῶν δύο μοναχῶν - μαθητῶν του, μὲ τοὺς Πατριαρχικούς Θρόνους, πού ἀκολουθοῦσαν τὴν αἵρεση τοῦ Μονοθελητισμοῦ.

10. – Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, μὲ τοὺς εἰκονομάχους ἐπισκόπους τόσο πρὶν ὅσο καὶ μετὰ τὴν εἰκονομαχική Σύνοδο τῆς Ἱερείας (754).

11. – Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἀρχικά μὲ τοὺς μοιχειανικούς ἐπισκόπους καὶ στὴ συνέχεια μὲ τοὺς εἰκονομάχους ἐπισκόπους.

12. – Διακοπῆς κοινωνίας τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Σεργίου μὲ τὸν Πάπα Σέργιο, ὅταν ὁ τελευταῖος τὸ 1009, εἶχε ἀναγνώσει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως μὲ τὴν προσθήκη τοῦ φιλιόκβε.

13. – Διακοπῆς κοινωνίας ὀρθοδόξων πιστῶν, ἐπισκόπων, κληρικῶν, καὶ λαϊκῶν καθὼς καὶ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων μὲ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἰωάννη Βέκκο.

14. – Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, τότε ἱερομονάχου, μὲ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Ἰωάννη 14^ο, τὸν ἐπονομαζόμενο «Καλέκα», πρὸ συνοδικῆς καταδίκης τοῦ τελευταίου.

15. – Διακοπῆς κοινωνίας ἁγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ, μητροπολίτου Ἐφέσου, καὶ ἄλλων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν μὲ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη Κων/πόλεως Μητροφάνη καὶ τοὺς λοιπούς Λατινόφρονες.

(Βλ. ἐνδεικτικά Βασιλείου Στεφανίδη, ἐκκλησιαστική ἱστορία, 7^η εκδ., Παπαδημητρίου, Αθήνα 1959).

Ὁ κύριος λόγος πού προβαίνω στὴν σωτήριο ἀποτείχιση ἀπὸ ἐσᾶς καὶ τοὺς λοιπούς αἰρετικούς οἰκουμενιστές, εἶναι πὼς ὄχι μόνον κηρύσσετε ἀπροκάλυπτα τὴν αἵρεση μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ τὴν κατοχυρώσατε συνοδικῶ τῷ τρόπῳ, ὑπογράφοντας καὶ συνεπῶς ἀποδέχεσθαι ὅλα τὰ ψηφισθέντα κείμενα τῆς αἰρετικῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης.

Τὰ συμπεράσματα πού ἐξάγονται ἐκ τῆς μελέτης των κοινοποιηθέντων τελικῶν κειμένων τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, καθὼς καὶ ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις καὶ ἀναλύσεις ἐγκρίτων θεολόγων καὶ μητροπολιτῶν εἶναι ὅτι:

1. Ἐπετεύχθη τελικά ὁ στόχος τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως τῶν αἱρέσεων, δηλαδή ἔγινε δεκτό ὅτι ὁ Παπισμὸς καθὼς καὶ λοιποὶ αἰρετικοὶ εἶναι Ἐκκλησίες καὶ ὄχι αἱρέσεις.
2. Νομιμοποιήθηκε ἐπίσημα καὶ συνοδικά ἡ παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καθὼς ἀναγνωρίζει τὸ Προτεσταντικὸ λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ἢ μᾶλλον αἱρέσεων.

3. Καθιερώθηκε ή μεταπατερική θεολογία
4. Καταλύθηκαν αποφάσεις Οικουμενικῶν Συνόδων.
5. Παραποιεῖται ή Ὁρθόδοξη Πνευματικότητα.
6. Κατέλυσε τήν Ὁρθόδοξη συνοδικότητα.
7. Χρησιμοποιήθηκαν άντρορθόδοξοι μέθοδοι στόν τρόπο λειτουργίας της.
8. Οί αποφάσεις τῆς συνόδου, εἶναι ύποχρεωτικές διά τό σύνολο τῶν λαϊκῶν καί κληρικῶν *ἐπί προφάσει τηρήσεως ή δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας* καταλύοντας ὁμως τόν ρόλο τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν εὐθύνη γιά τή διατήρηση άνόθευτης τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.
9. Δέν ἀκολουθεῖ τήν άγιοπατερική καί άγιοπνευματική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς καί δέν ἔγινε ἐξ' άρχῆς άναγνώριση ὅλων τῶν προηγουμένων συνόδων.
10. Εἶχαμε συμμετοχή γιά πρώτη φορά παρατηρητῶν οἱ ὁποῖοι ἦταν παπικοί, καί μάλιστα εἶχαμε συμπροσευχές κατά τήν διάρκεια τῶν Λειτουργιῶν.

Ὡς γνωστόν, τό κύριο ἔργο μιᾶς Ὁρθοδόξου Συνόδου, εἶναι ή αντιμετώπιση τῶν άναφρομένων αίρέσεων ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας. Σέ αὐτήν τήν σύνοδο ἔγινε άκριβῶς τό αντίθετο. Διότι, ὅπως φαίνεται άπό τά ψηφισθέντα κείμενα - καί ιδίως άπό τό κείμενο: «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικό κόσμο*»¹ υἰοθετήθηκε, θεσμοθετήθηκε καί νομιμοποιήθηκε μέ «πανορθόδοξο συνοδική άπόφαση» ή παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς ἐπίσημη καί νόμιμη γραμμή καί διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αναγνώρισαν ἔκκλησιαστικότητα, άποστολική διαδοχή, ἱερωσύνη, Χάρη καί μυστήρια στούς αίρετικούς Παπικούς, Προτεστάντες καί Μονοφυσίτες καί υἰοθέτησαν τίς κακόδοξες, πλανεμένες, αίρετικές καί οἰκουμενιστικές θεωρίες περί «βαπτισματικῆς θεολογίας», «εὐχαριστιακῆς ἔκκλησιολογίας» καί «Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἐνῶ παράλληλα ἐπικύρωσαν τήν παραμονή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στούς άτέρμονους, άντιπατερικούς καί άτελέσφορους σύγχρονους θεολογικούς διαλόγους καί στό παμπροτεσταντικό Παγκόσμιο Συμβούλιο «Ἐκκλησιῶν» ή καλύτερα αίρέσεων καί πλανῶν.

¹ Τό υπό τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως (Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015) ἔγκριθέν σχέδιο κειμένου τῆς Αγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ θέμα : «*Απόφασις ἔσχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν χριστιανικό κόσμο*», δημοσιεύθηκε, συμφώνως πρὸς τάς άποφάσεις τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού πραγματοποιήθηκε στό Σαμπεζύ τῆς Γενεύης άπό 21 ἕως 28 Ἰανουαρίου 2016, στίς 28-1-2016 στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση : <http://www.romfea.gr/diafora/6177-afofasis-sxesεις-tis-orthodoxou-ekklisias-pros-ton-xristianiko-kosmo>

Ἡ συγκεκριμένη αὐτή δογματική ἀπόφαση, βρίσκεται στήν ἐξῆς δαιμονική φράση: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν».

Αὐτές οἱ αἰρετικές ὀμάδες ἀναφέρονται ὡς ἄλλες ἑτεροδόξες χριστιανικές ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες, λαμβανομένου ὑπόψιν τοῦ γεγονότος ὅτι στή συγκεκριμένη δογματική ἀπόφαση δὲν ἀναφέρεται καθόλου ἢ λέξη «αἵρεση», σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἱερούς κανόνες, πού κάνουν ἐκτεταμένη χρήση τοῦ ὄρου αὐτοῦ. **Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς μία ἄλλη χριστιανική Ἐκκλησία ἢ Ὁμολογία. Δηλαδή, τόσο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅσο καὶ οἱ ἄλλες ἑτεροδόξες χριστιανικές ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες ἔχουν τὴν ἴδια πίστη, ἀλλὰ διαφέρουν μόνο στή θεολογική διατύπωσή της. Ὅτι δηλαδή πρεσβεύει τὸ Π.Σ.Ε. καὶ ὅτι δηλώνει ἐδῶ καὶ χρόνια ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, προκειμένου νὰ ὑπάρξει συγκρητιστική ἐνότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἰρετικές ὀμάδες, ἀπομένει νὰ ὑπάρξει πρόοδος στή σύγκλιση τῶν θεολογικῶν τῶν διατυπώσεων ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς δῆθεν κοινῆς τῶν πίστεως. Αὐτὴ τὴν δογματική ἀπόφαση τὴν διατυπώνουν ὡς ἐξῆς: «ταχύτερα καὶ ἀντικειμενικότερα ἀποσαφήνιση τοῦ ὅλου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος καὶ ἰδιαίτερος τῆς γενικωτέρας παρ' αὐτοῖς διδασκαλίας περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης, καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς»).**

Ἡ δογματική αὐτή ἀπόφαση εἶναι αἰρετική διότι ἐνῶ κατὰ τὴν ὄντολογική φύση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητα ἤδη ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ διαταραχθεῖ, ἐν τούτοις ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποσκοπεῖ ἀντικειμενικά στήν ἐξομάλυνση μίας ὁδοῦ πού ὀδηγεῖ σὲ **μία ἄλλη ἐνότητα, διαφορετική τῆς ὄντολογικῆς, δηλ. τὴν συγκρητιστική καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς πραγματικῆς πίστεως.** Τὴν ἐξομάλυνση αὐτὴν τῆς ἐνότητας μεταξύ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐπιδιώκεται νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τοὺς διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους στὰ πλαίσια τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης τῶν νεώτερων χρόνων. Συγκεκριμένα στήν παράγραφο 16, σημειώνονται τὰ ἐξῆς: «Ἐν ἐκ τῶν κυρίων ὀργάνων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως, εἶναι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ)... Παραλλήλως, ὑφίστανται καὶ ἄλλοι διαχριστιανικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ περιφερειακὰ ὄργανα, ὡς ἡ «Διάσκεψις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» (ΔΕΚ), τὸ «Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (ΣΕΜΑ) καὶ τὸ «Παναφρικανικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». **Ταῦτα μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τηροῦν σημαντικὴν ἀποστολήν διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.** Ἐρωτῶμεν: Διεσπᾶσθη λοιπὸν ἡ ἐνότητα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; ἢ μᾶλλον διασπῶνται καὶ ἀποκόπτονται ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν διαχρονία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πού ἐκφράζεται μὲ τοὺς Ἀποστόλους, τὶς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας;

Αυτό συνιστά βλασφημία του Αγίου Πνεύματος, μιά φοβερή έκπτωση από την συνοδικώς όριοθετημένη πίστη της Εκκλησίας και από το Σύμβολο της Πίστεως όπου όμολογούμε και πιστεύουμε «εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν». Στην Σύνοδο της Κρήτης δέκα Αυτόκέφαλες Έκκλησίες, μεταξύ των οποίων και η Έκκλησία της Ελλάδος, αλλά και τό Θεσμικόν Άγιον Όρος, αφού είχε στείλει επίσημο αντιπρόσωπο, αποδέχθηκαν άθεολόγητα την «Βαπτισματική Θεολογία» και έμμεσα την «Θεωρία των Κλάδων», αναγνωρίζοντας ως Έκκλησίες του Παπικούς, τους Μαρωνίτες, τους Νεστοριανούς, τους Μονοφυσιτες, τους Μονοθελητες, οι οποίοι καταδικάστηκαν από σειρά Οικουμενικών Συνόδων (από την Τρίτη έως και την Έβδομη), αλλά και την πανσπερμία των Προτεσταντών, που αντιπροσωπεύονται στο Παγκόσμιο Συμβούλιο των λεγομένων Έκκλησιών. Η Συνοδική απόφαση λοιπόν αναγνωρίσεως ως Έκκλησιών των καταδικασθέντων αίρετικών από Οικουμενικές Συνόδους στο Κολυμπάρι, εισάγει τον συγκρητισμό και τον Οικουμενισμό, ως την κυρίως θεολογική γραμμή στην Όρθόδοξη Έκκλησία, που από τώρα και στο εξής θά ακολουθήσουν αυτοί που θά παραμείνουν σε κοινωνία με τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο και τους σύν αυτώ. Άλλωστε άμέσως μετά την σύνοδο, τό αυτό δηλώθηκε και επίσημα από τον ίδιο λέγοντας: Μπήκαμε στην μεταπατερική περίοδο της Έκκλησίας.

Η ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟΥ ΑΠΟΔΕΧΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΠΛΕΟΝ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (ΑΙΡΕΣΕΩΝ) ΔΙΟΤΙ

1) αποδέχθηκε την «Δήλωση του Τορόντο».

Στό επίμαχο κείμενο του Κολυμπαρίου («Σχέσεις...») αναφέρεται όνομαστικά και επαινετικά ή «Δήλωση του Τορόντο», ένα κείμενο που συμφωνήθηκε τό 1950 από τους Όρθόδοξους και τά υπόλοιπα μέλη του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών» (του ΠΣΕ, που ιδρύθηκε τό 1948, όπου συμμετέχουν Όρθόδοξοι, Προτεστάντες, Μονοφυσιτες). Λέγεται στό κείμενο του Κολυμπαρίου (παρ. §19) ότι: «Οί Όρθόδοξεσ Έκκλησίες-μέλη [...] έχουν βαθειά την πεποίθηση ότι οι εκκλησιολογικές προϋποθέσεις της Δηλώσεως του Toronto [...] είναι κεφαλαιώδους σημασίας για την Όρθόδοξη συμμετοχή στό Συμβούλιο», δηλ. στό ΠΣΕ.

Στή «Δήλωση του Τορόντο», μολονότι γίνονται και κάποιες όρθές εκκλησιολογικές διευκρινίσεις, ώστόσο λέγεται, μεταξύ άλλων πλανών, ότι: «Οί Έκκλησίες-μέλη αναγνωρίζουν ότι τό νά αποτελεί κάποιος μέλος της Έκκλησίας του Χριστού είναι πίο περιεκτικό από τό νά αποτελεί μέλος της δικής του Έκκλησίας» (κεφ. 4, §3). Συνεπώς, ή

«Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» δῆθεν δέν περιορίζεται ἐντός τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά ὑπάρχει Ἐκκλησία (δηλ. σωτηρία) καί ἐκτός Ὁρθοδοξίας, στόν χῶρο τῆς αἰρέσεως, σύμφωνα μέ τή «Δήλωση τοῦ Τορόντο».

2) Ἀποδέχθηκε τίς αἰρέσεις τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, τοῦ Πουσάν, τοῦ Μπαλαμάντ κ.ἄ.

Τό Κολυμπάρι, μέσῳ τοῦ ἰδίου παραπάνω κειμένου («Σχέσεις...»), ἐπαινεῖ τούς μέχρι τώρα θεολογικούς διαλόγους Ὁρθοδόξων καί αἰρετικῶν, διότι λ.χ. «ἐκτιμᾷ θετικῶς τά θεολογικά κείμενα πού ἐκδόθηκαν ἀπό αὐτήν [τῆ σχετική Ἐπιτροπή τοῦ ΠΣΕ...], τά ὅποια ἀποτελοῦν ἀξιόλογο βῆμα στήν Οἰκουμενική Κίνηση γιά τήν προσέγγιση τῶν Χριστιανῶν» (παρ. §21).

Ἡ ἔμμεση αὐτή ἐπικύρωση, ἀκόμη καί ἂν δέν κατονομάζει τίς εἰδικότερες θέσεις τῶν κειμένων αὐτῶν, ὅμως τά ἐπικυρώνει συλλογικῶς. Ἄλλωστε, μή ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι Πενθέκτη (β' Κανῶν) καί Ἐβδόμη (α' Κανῶν) ἔδωσαν οἰκουμενικό κῦρος στούς ἱερούς Κανόνες τῶν Τοπικῶν Συνόδων, χωρίς νά ἀναφέρονται λεπτομερῶς σέ αὐτούς. Μιά προσεκτική ματιά δείχνει τι ἀπαράδεκτα καί αἰρετικά ἔχουν γραφεῖ, δυστυχῶς, στά σημαντικότερα ἀπό τά κείμενα τῶν «Θεολογικῶν Διαλόγων».

Τό κείμενο τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (ΠΣΕ, Βραζιλία, 2006) λέγει (παρ. §§6-7) ὅτι «Κάθε Ἐκκλησία [εἴτε ἡ Ὁρθόδοξη εἴτε οἱ προτεσταντικές κ.λπ. τοῦ ΠΣΕ] εἶναι ἡ Καθολική Ἐκκλησία, ἀλλά ὄχι ὀλόκληρη. Κάθε Ἐκκλησία ἐκπληρώνει τήν Καθολικότητά της, ὅταν εὑρίσκεται σέ κοινωνία μέ τίς ἄλλες Ἐκκλησίες [...] Ὁ ἕνας χωρίς τόν ἄλλον εἴμαστε πτωχευμένοι» καί ὅτι (§5) «ἐνδέχεται νά ὑπάρχουν νόμιμα διαφορετικές διατυπώσεις τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή δέν βλάπτει ἡ διαφοροποίηση τῶν δογμάτων !

Τό κείμενο τοῦ Πουσάν (ΠΣΕ, Νότιος Κορέα, 2013) λέγει, μεταξύ πολλῶν ἄλλων πλανῶν, ὅτι «μετανοοῦμε γιά τίς διαιρέσεις μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν μας καί ἐντός αὐτῶν», οἱ ὅποιες ὑπονομεύουν «τῆ μαρτυρία μας γιά τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (παρ. §14). Μέ ἄλλα λόγια, μετανοοῦμε πού οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔσωσαν ἀπό τίς αἰρέσεις, ἀποκόπτοντάς τις ἀπό τήν Ἐκκλησία !

Ἡ Συμφωνία τοῦ Balamand (Λίβανος, 1993) μεταξύ Ὁρθοδόξων καί αἰρετικῶν Παπικῶν, λέει (παρ. §§13-14) ὅτι: «Καί ἀπό τίς δύο πλευρές ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτό πού ὁ Χριστός ἐμπιστεύθηκε στήν Ἐκκλησία Του [...] δέν μπορεῖ νά θεωρεῖται σάν ιδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπό τίς Ἐκκλησίες μας. Στά πλαίσια αὐτά εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμός ἀποκλείεται». Ἐπίσης, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη καί ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαῖα ὡς “ἀδελφές Ἐκκλησίες”, ὑπεύθυνες ἀπό κοινοῦ γιά τήν διατήρηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ στήν πιστότητα πρὸς τὸ Θεῖο Σχέδιο, πολὺ ιδιαίτερα δέ σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στήν ἐνότητα»: ἀλλοῦ, διακηρύσσεται (παρ. §30) ὅτι «οἱ εὐθῦνες γιά τὸν χωρισμό εἶναι μοιρασμένες» μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν!

Παρά ταῦτα, ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου (ὡς μιὰ «καθῶς πρέπει» (“decent”) αἰρετική Σύνοδος) διακήρυξε παραπλανητικῶς ὅτι «οἱ διάλογοι πού διεξάγονται ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οὐδέποτε σήμαιναν οὔτε σημαίνουν καί δέν πρόκειται νά σημαίνουν ποτέ ὅποιονδήποτε συμβιβασμό σέ ζητήματα πίστεως. Οἱ διάλογοι αὐτοὶ εἶναι μαρτυρία περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας» (Ἐγκύκλιος, VII, §20).

Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα θέματα τῆς ψευδοσυνόδου, ἀναφέρουμε καί κάποια σημαντικά θέματα πού ἀποδεικνύουν πόσο αἰρετική καί ἀντιορθόδοξη εἶναι.

α'. Γάμος

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων, ἐνῶ στὸ I,5 ὀρίζεται ἡ κατὰ τοὺς κανόνες ἀκρίβεια (βάσει τοῦ οβ' κανόνος τῆς Πενθέκτης), στὸ II,5 καί χάριν “οἰκονομίας” παρέχεται ἡ δυνατότητα σὲ ἐκάστη τοπική Ἐκκλησία νά ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα αὐτοβούλως. Κατ' ἀρχὰς ὀφείλει νά γίνει γνωστὸ τί διαλαμβάνει ὁ οβ' τῆς Πενθέκτης· λέει λοιπὸν ὅτι **ἀπαγορεύεται** ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ ὁ γάμος ὀρθοδόξου καί αἰρετικοῦ², καί ἐὰν τυχὸν κάποιοι προχώρησαν τελικὰ σὲ τέτοιο γάμο, νά θεωρεῖται **ἄκυρος** καί ἀκολουθῶς νά διαλύεται τὸ “ἄθεσμον συνοικέσιον”. Στὴν ἐρμηνεία τοῦ κανόνος ὁ ὄσιος Νικόδημος (Πηδάλιον σελ. 283) τονίζει ὅτι ποτὲ δέν πρέπει νά ἐνώνεται “ὁ λύκος μὲ τὸ πρόβατον, καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ αἰρετικῶν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθοδόξων”. Στὴν ἴδια σελίδα, στὴ σχετική ὑποσημείωση τοῦ ὀσίου ἀναφέρεται ὅτι ὀφείλουν οἱ ἐπίσκοποι τῶν νησιῶν ὅπου ὑπάρχουν καὶ λατίνοι, “κατ' οὐδένα τρόπον ἄς μὴ συγχωροῦν νά παίρνει Λατίνος ὀρθόδοxon γυναῖκα, ἢ Λατινὶς γυνὴ ὀρθόδοxon ἄνδρα. Ποία γὰρ κοινωνία ἢμπορεῖ νά γένη τοῦ ὀρθοδόξου μέρους μετὰ τοῦ **αἰρετικοῦ**!”. Αὐτὰ ἀναφέρονται σχετικὰ μὲ τὸν κανόνα, στὸ

² Στὰ κείμενα τῆς Κρήτης ὁ ὅρος “αἰρετικός” ἔχει πλήρως ἐξοβελισθεῖ καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔχει εἰσαχθεῖ αὐτὸς τοῦ “ἑτεροδόξου”.

συνοδικό ὅμως κείμενο ὅλα αὐτὰ οὐσιαστικὰ ἀκυρώνονται ἄνευ οὐδεμίας δικαιολογίας³, ἐπὶ τῇ προφάσει μιᾶς ἀσαφοῦς οἰκονομίας, ἄνευ ὅμως κανονολογικῆς θεμελίωσης καὶ ἐρμηνείας, ὅπως συμβαίνει σὲ ὅλα τὰ κείμενα τῆς λεγομένης Συνόδου.

Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἴδια ἡ σύνοδος ἐπιτρέπει τὴ δημιουργία χάους, ἀφοῦ ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἐπιλέγει, ἄνευ οὐδεμίας πανορθοδόξου ὁμοφωνίας, τὸ τί θὰ πράττει. Ὁ σκοπὸς τῆς συγκεκριμένης διάταξης εἶναι σαφῆς καὶ περιγράφεται σὲ πάμπολες οἰκουμενιστικὲς διακηρύξεις ἀποδεχομένων τοῦ γεγονότος τῶν μικτῶν γάμων, ἐπὶ σκοπῶ τῆς ὑπερβάσεως τῶν “ ἱστορικῶν διαχωρισμῶν” καὶ “τῆς ἀπωλεσθείσας ἐνότητος τῆς ἀρχικῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας”, καὶ συνιστᾶ κοινὴ οἰκουμενιστικὴ ἀντιμετώπιση. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε, ὅτι στὸ κείμενο τῆς κατήχησης τῆς παπικῆς ἐκκλησίας⁴, στὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου περὶ τοῦ γάμου στὸ ἄρθρο 1636, ἀναφέρεται ὅτι “διαμέσω τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου οἱ χριστιανικὲς κοινότητες, σὲ πολλές περιοχὲς μπόρεσαν νὰ θέσουν σὲ ἰσχὺ μία κοινὴ ποιμαντικὴ πρακτικὴ γιὰ τοὺς μικτοὺς γάμους”⁵ (ἔμφαση στὸ πρωτότυπο). Στὸ τέλος τοῦ ἁρθροῦ ὑπάρχει παραπομπὴ στὸ § 821 τὸ ὁποῖο μιλά γιὰ τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους οἱ παπικοὶ δύνανται νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς “διηρημένης ἐκκλησίας”. **Εἶναι σαφὲς ὅτι συνδέεται τὸ θέμα τῶν μικτῶν γάμων, μὲ τοὺς νέους οἰκουμενιστικοὺς τρόπους ἀναζητήσεως τῆς -δηθεν- χαμένης ἐνότητος.** Στὸ § 818 ἀναφέρεται καὶ τὸ θεολογικὸ θεμέλιο πάνω στὸ ὁποῖο στηρίζεται ἡ ἀποδοχὴ τῶν μικτῶν γάμων ὡς **μυστηρίου** τῆς “ἐκκλησίας”: εἶναι τὸ **Βάπτισμα** ποὺ ἔχουν δεχθεῖ, ἕκαστος στὴν ἐκκλησία του. Μὲ ἄλλα λόγια ὡς βάση εἶναι ἡ **βαπτισματικὴ θεολογία** τὴν ὁποία υἰοθέτησε ὡς ἐπίσημη διδασκαλία τῆς ἡ Β΄ Βατικανῆς σύνοδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μὲ τὴ σειρά της, θεμέλιο τῆς εὐχαριστιακῆς θεολογίας, ποὺ συνιστᾶ καὶ τὴν νέα ἐκκλησιολογία τοῦ παπισμοῦ⁶. Πράγματι ὡς παραπομπὴ τὸ § 818⁷ χρησιμοποιεῖ τὸ Διάταγμα γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό τῆς Β΄ Βατικανῆς, *Unitatis Redintegratio* 3/a.

Τὰ παραδείγματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται καὶ οἱ ἐπισημάνσεις ποὺ γίνονται γύρω ἀπὸ τοὺς μικτοὺς γάμους στὸ ὑπ’ ὄψιν κείμενο μᾶς σαφηνίζουν καὶ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο προκρίθηκε στὸ τελικὸ κείμενο τῆς Κρήτης, νὰ ἀφεθεῖ ἡ ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση στὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες ἀντὶ, ὡς ὤφειλε, νὰ ὑπάρχει μία συνολικὴ θέση ὑποχρεωτικὴ πρὸς πάντας καὶ στὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων: ἔπρεπε νὰ ἀναγκασθοῦν οἱ Ἐκκλησίες στὶς ὁποῖες τὸ πνεῦμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ δὲν ἔχει ἀλώσει εἰσέτι τὰ πάντα, ν’ ἀποδεχθοῦν τὶς ἀποφάσεις ἄλλων πιὸ “προοδευτικῶν” τοπικῶν “ἐκκλησιῶν” οἱ ὁποῖες ἔχοντας ὄντως ἰσοπεδώσει τὰ πάντα, ἐπιβάλλουν ὡς “νόμιμη” καὶ “διακριτικὴ” καὶ τὸ κυριώτερο, ὡς “ὀρθόδοξη” τὴν πρακτικὴ τους. Τὰ παραδείγματα ὅλα ἔρχονται ἀπὸ (ποῦ ἄλλου;) τὶς ΗΠΑ καὶ τὴν ἐκεῖ ἐλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ καθὼς καὶ τὴν Μητροπολιτικὴ Σύνοδο τῶν Ρώσων

³ Νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ πρόβλημα μὲ τοὺς γάμους, δὲν εἶναι διόλου καινούργιο, ξεκινᾶ κυριολεκτικὰ μὲ τὶς ἀπαρχὲς τῆς Ἐκκλησίας.

⁴ *Catechism of the Catholic Church*, Libreria Editrice Vaticana, 2011²

(Πατριαρχείου Μόσχας): ἀφ' ἑνὸς ἱερολογοῦνται κανονικῶς (ἤδη) ὅλοι οἱ μικτοὶ γάμοι, ἀφ' ἑτέρου μέσω μιᾶς κάποιας “ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας” ἀναγνωρίζονται οἱ μικτοὶ γάμοι “ὀρθοδόξου” καὶ μὴ, πού ἔχουν γίνεῖ σὲ μὴ Ὀρθόδοξες “ἐκκλησίες”! Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὴν πλήρη ἐμπέδωση τοῦ οἰκουμενισμοῦ στὸ τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο, “κατὰ τὰς ὑποδείξεις”.

Ἔχουμε λοιπὸν κήρυξη κακοδοξιῶν μέ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση διότι:

α) Καταλύοντας ὅπως εἶπαμε παραπάνω ἡ σύνοδος τὸν **72^ο κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν 14^ο τῆς 4^{ης} Οἰκουμενικῆς, τὸν 1^ο καὶ τὸν 1^ο λα τῆς ἐν Λαοδικείας καὶ τὸν κα, καὶ κθ κανόνα τῆς Καρθαγένης**, σημαίνει στὴν οὐσία κατάλυση ὁλοκλήρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, κατὰ τὸ γραφικὸ : ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταισῆ δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος. Ἰάκ. 2, 10. Πῶς λοιπὸν ἀκυρώνουμε αὐτὰ πού τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐδογματίσει; αὐτὸ ἀποτελεῖ βλασφημία κατὰ τῶν Πατέρων, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ φυσικὰ τὴν ἀπόδειξη πῶς μῆκαμε (κατὰ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο) στὴν Μεταπατερικὴ Ἐποχῇ τῆς Ἐκκλησίας.

β) Μέ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ εἰσάγεται ἀκρίτως ὁ Οἰκουμενισμὸς μέσα στὴν Οἰκογένεια, καὶ ἀποδομεῖται ἡ σωτηριολογικὴ ἀποστολὴ τοῦ γάμου, διότι πῶς μπορεῖ νὰ γίνεῖ συμβίωση καὶ κατ' ἐπέκτασιν κοινὴ πορεία πρὸς τὸν Χριστό, πού εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἔγγαμου βίου, ὅταν τὰ μέλη τῆς συζυγίας δέν πιστεύουν στὸν ἴδιο Θεό;

γ) Ὁ καρπὸς τῆς συζυγίας, τὰ τέκνα, ποῖον δρόμο θὰ ἀκολουθήσουν; τὸν δρομὸ τῆς ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἢ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ οἰκογενιακοῦ πρωτύπου, κατὰ τὸ ἰδεῶδες πού βιωματικά καὶ ἐμπειρικά ζοῦν καὶ κινοῦνται;

δ) Γίνεται ἐν τῇ πράξει ἀποδοχὴ τῆς Βαπτισματικῆς Θεολογίας, διότι πῶς μπορούμε νὰ εἰσάγουμε ἀβάπτιστο στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας;

καὶ ε) Εἰσάγει χάος στὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ὅπως εἶπαμε παραπάνω ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἐπιλέγει αὐτόνομα μέ προφάσει τὴν οἰκονομία τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν διάκριση πάντα πού διαθέτει ὁ ἕκαστος Ἐπίσκοπος, ἂν θὰ τελεῖ μικτοὺς γάμους.

β'. Νηστεία

Τὰ ὅσα ἤδη ἀναφέρθησαν ὡς πρὸς τὸ κείμενο τοῦ γάμου ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν περίπτωση αὐτοῦ τῆς νηστείας. Ἔως καὶ τὸ ἄρθρο 8 ἐπαινεῖται ὁ θεσμὸς τῆς νηστείας, καὶ παρουσιάζονται οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τῆς, μάλιστα κάνοντας χρῆση πατερικῶν πηγῶν ὅπως τοῦ Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ κ.ἄ. Καὶ ἐνῶ ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς νηστείας εἶχε ἤδη εἰπωθεῖ στὰ ἑπτὰ πρῶτα ἄρθρα -ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς- θ' ἀνέμενε, ὁ ἔχων λογικὴν ἀναγνώστης, ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς “συνόδου” τὴν

ἐπιβεβαίωση τῆς ἰσχύος τῆς νηστείας κατὰ τὰ παραδεδομένα· παρὰ ταῦτα ὁμως, ὅλως ἀντιθέτως στοὺς ἀρθρο 8 ἀνατρέπονται ἄρδην τὰ ἕως ἐκείνου γραφέντα! καὶ ἐδῶ νὰ κάνουμε μία παρένθεση. Αὐτὴ εἶναι ἡ τακτικὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν. Δηλαδή μαζί μέ μία ἀλήθεια λένε ἀμέσως μετά καί τό ψέμα πού ἀποδομεῖ τό Ὁρθόδοξο Δόγμα.

Συγκεκριμένα, ἀπό τήν ἀπλή παρατήρηση ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς μὴ τηρήσεως τῶν νηστειῶν, ὑπὸ τῶν συγχρόνων χλιαρῶν “χριστιανῶν”, ὀδηγοῦμαστε κατὰ “ποιμαντικὴ μέριμνα” στήν ἀποδοχὴ τῆς περιφρονήσεως τῶν κεκανονισμένων νηστειῶν, (περὶ αὐτῶν ὁ λόγος, ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε γενικῶς περὶ “νηστείας”) καὶ στήν παγίωση αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς “οἰκονομίας”⁸.

Ἐνῶ ἀρχικὰ στοὺς ἀρθρο 8 γίνεται λόγος γιὰ “χαλάρωση” τῆς νηστείας (παρ’ ὅτι πρόκειται κυριολεκτικὰ περὶ ἀκυρώσεως της) ὑπὸ τῶν “πιστῶν”, ἀκολουθῶς καὶ μετά ἀπὸ λίγες μόλις γραμμὲς τὸ ξεχνᾶ καὶ ἀναφέρει ἄλλους λόγους: ἀσθενείας, στρατεύσεως, συνθηκῶν ἐργασίας, κλίματος(!) καθὼς καὶ δυσκολίας ἀνευρέσεως νηστησίμων τροφῶν(!). Δηλαδή δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ στοιχειώδης ἐσωτερικὴ ἐνότητα στοὺς κείμενα... Ἀντὶ λοιπὸν ἡ “ποιμαίνουσα” Ἐκκλησία νὰ πιέσει πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ὄσων ἐκ τῶν ἀνωτέρω μποροῦν νὰ διευθετηθοῦν, (π.χ. στρατιωτικὴ διατροφή, συνεργασία μὲ φορεῖς τοῦ ἐμπορίου κ.λ.π.), ἀντ’ αὐτοῦ **προκρίνεται ὁ εὐκόλος δρόμος τῆς κατάργησης τῆς νηστείας καὶ κατ’ οὐσίαν τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας.** Ὁ λόγος δὲν εἶναι ἄλλος φυσικὰ ἀπὸ τὴν σύμπλευση πρὸς τοὺς ἐκκοσμικευμένους “χριστιανούς” τῆς Δύσεως “ἀδελφούς” τῶν καθ’ ἡμᾶς οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν καταργήσει ὅλες τὶς ἀρχαῖες διατάξεις περὶ νηστείας. Δὲν εἶναι λοιπὸν παρὰ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ “οἰκουμενισμοῦ τῆς βάσης”, ὁ λόγος ὑπάρξεως τοῦ συγκεκριμένου κειμένου.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ τυπικότητα καὶ Κανονικότητα τῆς Συνόδου» ἔχουμε τὰ ἐξῆς: Ἡ λεγομένη ΑκΜΣ, διὰ στόματος ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν συμμετασχόντων, μετά τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν της (δὲν τολμήθηκε πρὶν), ἀπεκλήθη ὡς “ἡ Β’ Βατικανὴ σύνοδος” τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς τὸ ἀντίστοιχο δηλαδή τῆς τελευταίας οἰκουμενικῆς συνόδου (21^{ης}) τοῦ παπισμοῦ, ἡ ὁποία δημιούργησε τεράστιες ἀναταράξεις στοὺς κόλπους του, ἐπιφέροντας ἀλλαγὲς τέτοιας σημασίας⁹ ὥστε νὰ χαρακτηρισθεῖ, ἐκ τῶν ἰδίων τῶν πρωταγωνιστῶν της, ὡς τέμνουσα τὴν ἱστορίαν τῆς “ἐκκλησίας” στήν ἐποχὴ πρὶν καὶ μετά τὴν σύνοδο. Αὐτὸ πού εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε ἀναφορὰ στήν σύνοδο τοῦ παπισμοῦ εἶναι οἱ μεθοδολογικὲς ὁμοιότητες τῆς ΑκΜΣ πρὸς αὐτήν. Ἔτσι “γιὰ τὴν σύγκληση μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, εἶναι εὐρέως γνωστὸ πῶς ὁ **τρόπος ἐργασίας τῆς Β’ Βατικανίας**

⁸ Νὰ σημειωθεῖ πάντως ὅτι οὐδαμῶς χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος “οἰκονομία”, καὶ τοῦτο διότι θὰ ἔπρεπε: α) νὰ ἔχουν καλῶς καθοριστεῖ τὰ ὅριά της καὶ ὁ ἀκριβὴς χαρακτήρας της, καὶ β) νὰ ἔχει θεσμοθετηθεῖ μέσω σχετικοῦ συνοδικοῦ κανόνος.

⁹ Κυρίως ἦταν ἡ ἀπόφασίς της γιὰ τὴν υἰοθέτηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (μέσω τοῦ συνοδικοῦ Διατάγματος Unitatis Redintegratio), ὡς μεθόδου ἐνώσεως τῶν “χριστιανῶν”, καθὼς καὶ οἱ μεγάλες ἀλλαγὲς πού ἐπέφερε στὴ λειτουργικὴ ζωὴ (λειτουργικὴ μεταρρύθμιση).

Συνόδου χρησίμευσε κατά κάποιον τρόπο ως πρότυπο για τις διαδικασίες αυτές.”¹⁰. Πράγματι, ή Διορθόδοξη Προπαρασκευαστική Έπιτροπή, οί Προσυνοδικές Πανορθόδοξες Διασκέψεις, ή διαρκής Γραμματεία για την Προπαρασκευή τής Συνόδου, καθώς τέλος ό τρόπος έτοιμασίας και έπεξεργασίας τών κειμένων τής ΑκΜΣ, ΟΛΑ άπηχοϋν τόν τρόπο λειτουργίας τής Β΄ Βατικανής¹¹

Άς δοϋμε όμως τί λέει ό άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης σχετικά περι τών ΚΡΙΤΗΡΙΩΝ άναγνώρισης μιās συνόδου ως οικουμενικής:

α) ή σύνοδος όφείλει νά συγκαλεϊται όχι από κάποιον πατριάρχη αλλά “διά προσταγών Βασιλικών”, κάτι τόν όποιο σήμερα είναι άνέφικτο και έπομένως άνενεργό δίχως περαιτέρω θεολογικές έπιπλοκές,

β) πρέπει νά γίνεται “ζήτησις περι πίστεως και άκολουθως νά εκτίθεται άπόφασις και όρος δογματικός”,

γ) όφείλουν, “νά είναι πάντα τά εκτιθέμενα παρ’αϋτών δόγματα και οί κανόνες, όρθόδοξα εύσεβή και σύμφωνα ταϊς Θεϊαϊς Γραφαϊς, ή ταϊς προλαβούσαις Οικουμενικαϊς συνόδοις.” και προσθέτει ό όσιος Νικόδημος τόν “πολυθύλλητον”, όπως λέει, άξίωμα τού άγ. Μαξίμου, ότι: “ Τας γενομένας συνόδους, ή εύσεβής πίστις κυροϊ ”, και πάλιν, “ή τών δογμάτων όρθότης κρίνει τας συνόδους.”,

δ) τέλος όφείλουν, “νά συμφωνήσουν και νά άποδεχθούν τά παρὰ τών Οικουμενικών συνόδων διορισθέντα, και κανονισθέντα άπαντες οί όρθόδοξοι Πατριάρχες και Αρχιερείς τής Καθολικής Έκκλησίας, είτε δια τής άυτοπροσώπου παρουσίας αϋτών, είτε δια τών ιδίων τοποτηρητών, ή και τούτων άπόντων, δια γραμμάτων αϋτών.”¹².

Τά άνωτέρω όφείλουν νά άποτελέσουν τόν όδηγό στην τελική άξιολόγηση τόσο περι τού οικουμενικοϋ-πανορθόδοξου χαρακτήρα τής ΑκΜΣ, όσο και περι τού κατά πόσον άποτελεϊ όντως συνέχεια τών προ αϋτής Οικουμενικών Συνόδων, κατά την πίστιν.

Κατ’άρχας γεννᾶται τόν έρώτημα, εάν και κατά πόσον πληροϋται ό όρος άπαίτησις τού κανονισμοϋ για ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΥΡΟΣ τής συνόδου. Η μόνη δυνατή άπάντηση είναι ΟΧΙ, διότι:

Απουσίαζαν ως γνωστόν τέσσερεις τοπικές Έκκλησίες: από αϋτό και μόνον **αίρεται ό πανορθόδοξος-οικουμενικός χαρακτήρας της**¹³.

¹⁰ Brun, ό.π. σελ. 231

¹¹ Αναλυτικά, Brun, ό.π. σελ. 232-234

¹² Όσιου Νικοδήμου Άγιορείτου, Πηδάλιον, Αθήναι 1957, σελ. 118

¹³ Έπ’ αϋτοϋ σημειώνει ό όσιος Νικόδημος ότι τυχόν “άσυμφωνία τινών Πατριαρχών, και τας Οικουμενικας ποιει Τοπικας.” ό.π. σελ. 119

Σε κείμενα που ἐκυκλοφόρησαν πρὶν τὴ σύνοδο ὑπῆρξε πυκνὴ ἀναφορὰ στὸν πρωτόγνωρο καὶ ἐξόχως προβληματικὸ χαρακτήρα τοῦ Κανονισμοῦ τῆς συνόδου.

Ἐν πρώτοις στὸ ἄρθρο 8 παράγραφος 2 ὀρίζεται κατ' οὐσίαν ἡ ἀπαγόρευσις ἐλευθέρως τοποθετήσεως ἐπισκόπων ἢ καὶ αὐτῶν τῶν προκαθημένων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ νέων, μὴ ὁμοφώνως συμπεφωνημένων ζητημάτων στὶς Προσυνοδικὲς Πανορθόδοξες Διασκέψεις. Τοῦτο στὴ διαχρονικὴ λειτουργία τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ, συνιστᾷ βαρῦτατη στρέβλωσή του καὶ οὐσιαστικὰ κατεργάζεται τὴ φίμωσή του καὶ τὴν **ἀκύρωσή του**. Σὲ ὅλες τὶς συνόδους ὑπῆρχε ἡ πλήρης ἐλευθερία οἰουδήποτε ἐπισκόπου νὰ θέσει ζήτημα πρὸς συζήτηση καὶ ἐπίλυση. Ἀκολουθῶς στὸ 9,3, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ κατ' οὐσίαν ὡς συνέχεια τοῦ 8,2, ἀπαγορεύεται ρητὰ πᾶσα παρέμβασις ἐπισκόπου, ἐπὶ ποινῇ ἀφαιρέσεως τοῦ λόγου(!), εἰς “ἐκτὸς θέματος” ζήτημα. Ἐν ἀντιθέσει, σ' ὅλες τὶς συνόδους τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρχε πλήρης ἐλευθερία λόγου εἰς πάντας, ἀκόμη καὶ σὲ μὴ ἐπισκόπους ὅπως βλέπουμε ἐπὶ παραδείγματι στὴ συζήτηση μοναχῶν καὶ ἀγίου Ταρασίου (Α' πράξις Ζ' Οἰκουμενικῆς συνόδου). Ἐπεκτείνονται δὲ οἱ ἀνωτέρω ἀπαγορεύσεις στὸ 10,3 περὶ “ἄσχετων διαλογικῶν ἀντιπαραθέσεων” τῶν ἐπισκόπων, ὡσὰν οἱ ἐπίσκοποι νὰ μὴ ἔχουν ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τους καὶ τοῦ ὕψους τοῦ λειτουργήματός τους καὶ ἔτσι νὰ ἐκτρέπονται -δηθεν- σὲ διενέξεις “ξένες, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετες πρὸς τὴν ἀποστολήν” τῆς συνόδου, ὅπως ἀναφέρεται στὸ κείμενο!

Στὸ 11,2 καθορίζεται ἡ ἀπαραίτητος “ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας” τῶν τροπολογιῶν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν, προσυνοδικῶν συμπεφωνημένων, κειμένων πρὸς διαμόρφωσιν τῶν τελικῶν κειμένων, καθὼς καὶ ἡ ἀπόρριψις τῶν μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκτῶν τροπολογιῶν. Καὶ ἐρωτοῦμε: σὲ ποία Ὁρθόδοξο Σύνοδο σὲ ζήτημα δογματικὸ ὑπῆρχε ἡ περίπτωση ἀπορρίψεως δογματικῆς διατυπώσεως, (“τροπολογίας” κατὰ τὴν φρασεολογία τῆς συνόδου), καὶ ὅλα νὰ συνεχίζονταν “κανονικά”; Ὑπενθυμίζουμε αὐτὸ πὸ ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης μᾶς εἶπε ὅτι συνιστᾷ τὸν τρίτο ὄρο-ιδίωμα ἀληθοῦς Οἰκουμενικῆς συνόδου: τὸ ὀρθόδοξον τῶν δογμάτων τῆς. **Εἶναι δυνατόν ἐπὶ δογματικοῦ ζητήματος νὰ ὑπάρχει διαφωνία καὶ νὰ συνεχίζουσιν οἱ διαφωνοῦντες ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε;** Καθίσταται λοιπὸ σαφές ὅτι ἡ λεγομένη ΑκΜΣ λειτουργοῦσε ὡς νὰ ἦταν ἡ Βουλὴ ὅπου ψηφίζουν βουλευτὲς πολιτικῶν κομμάτων ὑπὲρ ἢ κατὰ μίας τροπολογίας νόμου τοῦ κράτους, καὶ ὄχι ἀγιοπνευματικὴ σύναξις ποιμένων ὁμονοούντων ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ...

Τὸ 12,1 ἀναφέρεται στὰ περὶ τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων καὶ διαμορφώνει μίαν πραγματικότητα κατ' ἐπίφασιν συνοδικὴ μὲν, ἐν πράγματι δὲ πλήρως **ἀντισυνοδικὴ** καὶ **παντελῶς ἀμάρτυρη** στὴν καθολικὴ, ἀγιοπνευματικὴ, συνοδικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα, ἡ διαχρονικὰ ἀκολουθούμενη πρακτικὴ ὅλων τῶν συνόδων, Τοπικῶν ἢ Οἰκουμενικῶν, ἦταν ἡ πλήρης καὶ ὁμότιμη συμμετοχὴ τῶν ἀπανταχοῦ ἐπισκόπων, νοουμένων ὡς ποιμένων. Οἱ ἐπίσκοποι, ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ ὁμοτίμου τῆς ἀρχιερωσύνης τους, ψήφισαν πάντες καὶ δὲν ἦσαν -δηθεν- ἐκπροσωπούμενοι ἀπὸ τὸν πρῶτο τους καὶ τὴν ψῆφο του. **Ἡ νέα αὐτὴ διαδικασία ἀκύρωσε τὴ διαχρονικὴ**

ἐκκλησιολογική ἀρχὴ τοῦ ὁμοτίμου ἐπισκόπου πρὸς ἐπίσκοπον, διαχώρισε κυριαρχικὰ τοὺς πρώτους, (τοὺς προέδρους δηλαδὴ τῶν τοπικῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν), ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτῶν ἐπισκόπους, μὲ συνέπεια τῆ διαμόρφωση δύο τύπων ἐπισκόπων: ἀφ' ἑνὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὄλων τῶν ὑπολοίπων, μὲ οὐσιαστικὴ διάκριση ὁ πρῶτος νὰ ψηφίζει, ἀντιπρόσωπος πλέον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ὄχι. Ἡ συνοδικότητα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁδηγήθηκε σὲ κάτι νέο, τὸ ὁποῖο μετὰ τὴ Κρήτη θὰ λειτουργεῖ ὡς παραδεδομένο ἱστορικὸ προηγούμενο πού θὰ καθορίζει πλέον τὴν λειτουργία καὶ ὄλων τῶν μετέπειτα μεγάλων συνόδων, ὅπου ἤδη ἔχει ἀγγελθεῖ ὅτι θὰ ὑπάρξουν. Καὶ μὲ ἄλλα λόγια, αὐτοὶ πού ἐξῆραν τὴν Συνοδικότητα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἴδιοι, διὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὑπερψηφίσουν καὶ νὰ περάσουν τίς θέσεις τοὺς συνοδικά, τὴν κατέλυσαν μὲ τὸν πιὸ βάνανσο τρόπο.

Συνυφασμένο μὲ τὸ 12,1 εἶναι καὶ τὰ 12,2 καὶ 12,3 στὰ ὁποῖα ἐπεκτείνεται ἡ ἐκθεμελίωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ὀρθοδόξως νοουμένου, μὲ συνέπεια τὴν ἴδρυση ἑνὸς νέου τοιούτου, τοῦ ἐπισκόπου-αὐλικοῦ. Συγκεκριμένα, γιὰ νὰ ὑπάρξει καταφατικὴ ἢ μὴ ψηφὸς ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων, ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐκάστου τοπικῆς Ἐκκλησίας προηγεῖται ἐσωτερικὴ ψηφοφορία ὅλης τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποία δύναται νὰ μὴν ὑπάρχει ὁμοφωνία, καὶ ἐπὶ **δογματικῶν ζητημάτων**. Μὲ ἀπλὰ λόγια δύναται ἕνας ἢ καὶ περισσότεροι ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνήσουν, ἀλλ' ὡς μειοψηφοῦντες **ἀποδέχονται** τὴν ἀπόφαση, πού εἶναι τελικὰ ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας! Ἡ ἀξιολόγησις δὲ τῶν διαφωνιῶν, συνιστᾷ πλέον κατὰ τὸ 12,3 “ἐσωτερικὸν ζήτημα” ἐκάστου τοπικῆς Ἐκκλησίας! Ἀποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν εἶναι κάποιος **μειοψηφῶν**, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴ ψηφοφορία τῶν ἐπισκοπικῶν ἀντιπροσωπειῶν **ἐπίσκοπος**, μὲ δεδηλωμένη διαφωνία ἐπὶ **δογματικοῦ ζητήματος**¹⁴ ἐπὶ παραδείγματι, νὰ ἐπιστρέφει στὴν ἐπισκοπὴ του καὶ νὰ εἶναι **ἀναγκασμένος νὰ διδάξει τ' ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐδίδασκε προτοῦ ἀναχωρήσει γιὰ τὴ σύνοδο**· αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ τελικὸ ζητούμενο τοῦ νεοπαγοῦς τρόπου “ὁμοφωνίας” ἐπὶ τῶν τελικῶν κειμένων, ὅσον ἀφορᾷ τὴ ζωὴ τῆς κάθε, ὑπὸ ἐπίσκοπον, τοπικῆς (=local) Ἐκκλησίας.

Περαιτέρω ἔγκριση τῶν ἀποφάσεων τῆς ΑκΜΣ δὲν προβλέπεται, δηλαδὴ οἱ ἀποφάσεις τῆς εἶναι τελεσίδικες καὶ ὅπως ρητῶς ἀναφέρεται στὸ 13,2 ἔχουν πλέον **πανορθόδοξο κῦρος** καὶ ἀπλῶς **κοινοποιοῦνται** στὶς αὐτοκέφαλες τοπικὲς Ἐκκλησίες πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Κλείνοντας αὐτὰ τὰ λίγα περὶ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ΑκΜΣ περιοριζόμαστε νὰ δηλώσουμε αὐτὸ πού ἤδη ἔχει γίνει σαφές: ἡ σύναξις τῆς Κρήτης δὲν πληροῖ ἀπολύτως κανένα κριτήριον ὀρθοδόξου συνόδου· οἱ ὅροι λειτουργίας τῆς καὶ ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς πού ὠδήγησαν καὶ στὶς σχετικὲς ἀποφάσεις τῆς, συγκροτοῦν κυριολεκτικὰ μία ἀντισύνοδο καὶ δίχως ἀμφιβολία αὐτὸ πού στὴν ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία

¹⁴ Τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα εἶναι αὐτὸ, περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ὄχι τοῦ ἔκτου κειμένου, μὲ δογματικὸ ζητούμενο τὴν ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος στοὺς ἑτεροδόξους.

χαρακτηρίζεται ως **ψευδοσύνοδος**. Ἡ ἐπιβολή τῆς παρουσίας μάλιστα ἀνιέρων, ἑτεροδόξων, ψευδεπισκόπων τόσο στο ἄνοιγμα ὅσο καὶ στο κλείσιμο τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, κάτι πού καὶ αὐτὸ προβλέπεται ἀπὸ τὸν Κανονισμό τῆς (ἄρθρο 14), μᾶς σαφηνίζει τὸ γενικὸ τόνο, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ σκοπὸ τῆς συγκεκριμένης συνάξεως.

Στό 22^ο ἄρθρο τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν χριστιανικὸ κόσμο» γράφει : «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας». Τὸ ἀνωτέρω, μὴ ἔγκυρο ἄρθρο εἶναι αἰρετικὸ, ἐπειδὴ παραβιάζει τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (λοιπῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, μαζί μέ τούς ἀρχιερεῖς, συνοδικούς καὶ μὴ συνοδικούς) νά ἀποδεχθεῖ ἢ νά ἀπορρίψει ἐκ τῶν ὑστέρων τίς ἀποφάσεις σέ θέματα πίστεως, καταστῶντας ὑποχρεωτικὲς τίς ἀποφάσεις ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶναι σύμφωνες μέ τίς προηγούμενες Ὁρθόδοξες Συνόδους.

Εἶναι σαφῆς ἐδῶ ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς διώξεων, καθαιρέσεων καὶ ἀφορισμῶν τῶν ἀντιδρώντων στήν «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο» ἐκ μέρους τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Στήν σίγουρη αὐτὴ περίπτωση διώξεως ὅσων διακόψουν τὸ μνημόσυνο ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Διοικοῦσα Ἐκκλησία, θὰ πρέπει νά καταστεῖ γνωστὸ καὶ σαφές ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θὰ διασωθεῖ καὶ θὰ ὑφίσταται μόνο στοὺς διακόψαντας τὸ μνημόσυνο τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἀρχιερέων, καὶ ὄχι στήν ἐπίσημη Διοικοῦσα «Ἐκκλησία», ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στήν «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο», θὰ καταστεῖ οἰκουμενιστικὴ καὶ νεοεποχίτικη.

Γιὰ νά ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ λεγομένη σύνοδος Ὁρθόδοξη, θὰ ἔπρεπε:

1^ο) Νά καταδίκαζε τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ.

2^ο) Νά καταδίκαζε τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ὡς Παγκόσμιον Συμβούλιο αἱρέσεων, μέ διακήρυξη πῶς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη, καὶ πῶς μόνον μέσα στοὺς κόλπους τῆς, κατορθοῦται ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ Σωτηρία μας.

3^ο) Ἡ Σύγκληση νά γινόταν μέ ἔγκυρη ἀπόφαση, καὶ ὄχι ὅπως ἔγινε, κατὰ παράβαση δηλ. τῆς πάγιας ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας στήν συνεργασία τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

4^ο) Νά εἶχαν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἀρχιερεῖς ἀποφασιστικὴ ψῆφο, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ τὸ Ὁρθόδοξο Κανονικὸ Δίκαιο, καὶ ὄχι μόνον οἱ δέκα αὐτοκέφαλες

Ἐκκλησίες, κατά τό πρότυπο τοῦ Ὄργανισμοῦ Διαχριστιανικοῦ Συγκριτισμοῦ μέ τίτλο Π.Σ.Ε.

5^{ov}) Νά μήν αὐτοαναγορευόταν σέ ἀνώτατη αὐθεντία σέ θέματα πίστεως, διότι ἡ ἀνώτατη αὐθεντία σέ σχέση μέ τό ἀπλανῶς θεολογεῖν, ἀνήκει μόνον στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. στίς συνόδους τῶν συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ἐφόσον οἱ ἀποφάσεις σέ θέματα πίστεως ἐκ τῶν ὑστέρων ἐγκρίνονται ἀπό τοὺς λοιπούς ἀρχιερεῖς καί γίνονται δεκτές ἀπό τοὺς λοιπούς κληρικούς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς, σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία, καί τό κανονικό δίκαιο.

6^{ov}) Νά εἶχε ἀσχοληθεῖ μέ τό παλαιοημερολογίτικο ζήτημα, καί μάλιστα, ἔτσι ὥστε νά ἐπανερχόμασταν στήν ἐκκλησιαστική κατάσταση πρὶν τό 1924.

7^{ov}) Νά καταδίκασε τήν Μασονία, τόν Χιλιασμό, τόν Νεοπαγανισμό, τήν Σαϊεντολογία, καθώς καί ἄλλες καινούργιες αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ομάδες πού προσηλυτίζουν καί ἀπομακρύνουν τοὺς χριστιανούς ἀπό τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή.

8^{ov}) Νά καταδίκασε τήν λεγόμενη Μεταπατερική Θεολογία. Δυστυχῶς, ἀρκετοί Ἱεράρχες καί θεολόγοι μακριά ἀπό τό Πατερικό, ἀσκητικό καί ὀρθόδοξο φρόνημα, θεωροῦν ὅτι δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τοὺς Πατέρες καί ὅτι ἡ θεολογία τους εἶναι ξεπερασμένη γιά τήν ἐποχή μας. Ἄν εἶναι δυνατόν ! Οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι οἱ φωτεινοί ὁδοδείκτες γιά κάθε ἐποχή.

9^{ov}) Νά καταδίκασε τήν Νεοαθεΐα, γιατί βλέπουμε πῶς καί στή χώρα μας ἔχει δημιουργηθεῖ «Ἐνωση Ἀθέων», ἡ ὁποία κάνει, δυστυχῶς, μεγάλη ζημιά στήν ὀρθόδοξη πίστη μας, ἐπηρεάζοντας κυρίως τίς νεαρότερες ἡλικίες.

10^{ov}) Νά καταδίκασε τό ἠλεκτρονικό φακέλωμα καί τίς πάσης φύσεως κάρτες πολίτου, πού μᾶς ὀδηγοῦν στήν παγκόσμια δικτατορία τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν σωζωμένων ἀποτελεῖται μόνο ἀπό: «τὸ ἄθροισμα τῶν Ἀγίων τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον»¹⁵ κατὰ τὸν ἅγιο Ἰσίδωρο Πηλουσιώτη.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται μόνο ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ Ἀλήθεια. «Δέν ἀνήκουν στήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅσοι δέν βρίσκονται στήν ἀλήθεια» κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ.¹⁶

Διακόπτω λοιπόν ἱεροκανονικῶς τήν κοινωνία ὄχι μόνον μέ ἐσᾶς, ἀλλά καί μέ ὅσους κοινωνοῦν μέ ὅλους αὐτοὺς πού δέχθηκαν τήν ψευδοσύνοδο συμφώνως μέ τόν 15° κανόνα. Ὁ ιε' Ἱερός Κανὼν τῆς **ΑΒ' Συνόδου ἐπὶ ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου Κων/λεως (861 μ.Χ.)** διορίζει ἐπακριβῶς ὅτι : «Τὰ ὀρισθέντα περί πρεσβυτέρων καί

¹⁵ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, P.G. 78,685A.

¹⁶ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, «Ἄπαντα», Β', σ. 627.

Ἐπισκόπων καί Μητροπολιτῶν πολλῶ μᾶλλον ἐπί Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστῆναι τῆς πρὸς τόν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καί μὴ ἀναφέρει τό ὄνομα αὐτοῦ κατά τό ὠρισμένον καί τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλά πρό ἐμφανείας συνοδικῆς καί τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ· τοῦτον ὠρίσεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἰ μόνον ἐλεγχθεῖ τούτο παρανομήσας. Καί ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καί ὠρίσται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καί σχίσμα ποιούντων καί τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. **Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρά τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοῦ διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τήν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοῦ τῆς πρὸς τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».**

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνεύοντας τόν παραπάνω Ἱερό Κανόνα, ἀναφέρει : «Ἐκεῖνα ὅπου οἱ ἀνωτέρω Κανόνες (γ' καί ιδ') ἐδιώρισαν περὶ Ἐπισκόπων καί Μητροπολιτῶν, τά αὐτά διορίζει, καί πολλῶ μᾶλλον, ὁ παρῶν Κανών, περὶ Πατριαρχῶν, λέγων ὅτι, ὅστις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἤθελε χωρισθῆ ἀπό τήν συγκοινωνίαν τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ, καί δέν μνημονεύει τό ὄνομα αὐτοῦ κατά τό σύνηθες (ὁ Μητροπολίτης δηλ. μόνος· ὁ γάρ Πρεσβύτερος τοῦ Ἐπισκόπου του τό ὄνομα μνημονεύει, ὁ δέ Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου του) πρὸ τοῦ νά φανερώσουν τά κατά τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν εἰς τήν Σύνοδον καί παρά τῆς Συνόδου αὐτός νά κατακριθῆ· οὗτοι, λέγω, πάντες νά καθαίρωνται παντελῶς, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι καί Μητροπολίται, πάσης Ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας, οἱ δέ Πρεσβύτεροι, πάσης Ἱερατικῆς. Πλήν ταῦτα μὲν νά γίνωνται, ἐάν δι' ἐγκλήματα τινά, πορνείαν θετέον, ἱεροσυλίαν καί ἄλλα, χωρίζονται οἱ Πρεσβύτεροι ἀπό τούς Ἐπισκόπους των, οἱ Ἐπίσκοποι ἀπό τούς Μητροπολίτας των, καί οἱ Μητροπολίτες ἀπό τούς Πατριάρχας των». Μέ ὑποσημείωσι στό σημεῖο αὐτό ἀναφέρει ὁ ἅγιος : **«Ἀγκαλά καί ὁ λα' Ἀποστολικός ἀνεύθυνον κρίνει καί τόν χωριζόμενον, ἐάν γνωρίζει αὐτόν καί ἄδικον».**

Ἐάν δέ οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἱρετικοί καί τήν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησία καί διά τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτούς ὑποκείμενοι, καί πρό τοῦ νά γένη ἀκόμη συνοδική κρίσις περί τῆς αἱρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον διά τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδή, ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καί τήν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν»¹⁷.

Ὁ παραπάνω Ἱερός Κανῶν εἶναι σύμφωνος καί μέ ἄλλους Ἱερούς Κανόνες Τοπικῶν καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως ὁ λα' Ἀποστολικός, ὁ στ' τῆς ἐν Γάγγρα Τοπικῆς Συνόδου (340), ὁ ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικῆς Συνόδου (341), ὁ λγ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ τοπικῆς Συνόδου, οἱ ι', ια' καί ιβ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (419), ὁ ιη' τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου (451), οἱ λα' καί λβ' τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου (691), καί οἱ ιβ', ιγ', ιδ' τῆς ΑΒ' Συνόδου (861).

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, σᾶς ἐπισυνάπτω δύο ἐπιστολές, τήν ὁμολογιακή ἐπιστολή διακοπῆς κοινωνίας τῶν ἁγιορειτῶν πατέρων πρός τήν κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τήν ἐπίσης ὁμολογιακή ἐπιστολή διακοπῆς κοινωνίας τοῦ Γέροντος Σάββα Λαυριώτου πρός τόν οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, καθώς καί ἕνα κείμενο μέ ἱστορικές πηγές τῆς ἱεροκανονικῆς ἀποτείχισεως τῶν ἁγίων, μέ τούς κανόνες καί τίς ρήσεις ἀπό τήν Ἁγία Γραφή πού κατοχυρώνει τήν δική μου ἀποτείχιση.

Σεβασμιώτατε,

Ἡ Ὄρθόδοξος Πίστη, ὅπως μᾶς τήν παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, εἶναι ἡ μόνη ὁδός σωτηρίας.

Ἡ τήρηση τῆς περί ἀγάπης ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ προϋποθέτει τήν τήρηση τῆς ἀλήθειάς Του ἀκαινοτόμητης.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολική Ἐκκλησία, καί καμία ἄλλη, εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ὅλοι οἱ ἐκτός Αὐτῆς εἶναι αἱρετικοί.

Ὁ ἀγώνας ἐνάντια στή «λαίλαπα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, αὐτῆς τῆς φοβερῆς καί τρομερῆς Παν-Αιρέσεως πού δέν ἔχει προηγούμενο μέσα στή δισχιλιετή ἐκκλησιαστική ἱστορία, εἶναι πάντα ἐντός τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας καί σύμφωνα μέ τούς ἱερούς Κανόνες, τίς ἐπτὰ σὺν δύο Οἰκουμενικές Συνόδους, τίς ἐντολές καί τὰ πρότυπα τῶν Ἁγίων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ὅσοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί προβαίνουμε στήν πράξη τῆς ἱεροκανονικῆς ἀποτείχισεως, ὄχι μόνο σχίσμα δέν προξενοῦμε ἀλλά, ἀντιθέτως, διαφυλάττουμε ἀνόθευτη τήν Ὄρθόδοξο Πίστη καί ἐλευθερώνουμε τήν Ἐκκλησία τοῦ

¹⁷ ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, ἐκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσ/κη 2003, σ. 358.

Χριστοῦ ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων τῶν ψευδο-επισκόπων, ὅπως εἶσθε ἐσεῖς καὶ οἱ «ὁμοϊδεάτες» σας.

Ἀντιθέτως, ὅλοι ἐσεῖς θέσατε ἑαυτοὺς ἐκτός Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν συναπαρτίζουμε πλέον μόνον οἱ ἱεροκανονικῶς ἀποτειχισμένοι.

Ὀλιγόρησα νὰ κάνω τὴν παρούσα δήλωση & ὁμολογία καὶ εἶμαι, ὡς πρὸς αὐτό, ὑπόλογος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὡς ἁμαρτωλός, λοιπόν, ἀλλὰ πάντοτε μέλος τοῦ Σώματός Του, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ ἀσκήσω τὸ ἱερό δικαίωμά μου νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἐκπληρώσω τὸ πιὸ ἱερό καθῆκον μου, νὰ ὁμολογήσω τὸν Χριστό καὶ τὴν Ἀλήθειά Του.

Ἀκριβῶς, λοιπόν, ἐπειδὴ εἶμαι ἁμαρτωλός, τὸν ὁμολογῶ μὲ τὴν παρούσα, ἔχοντας τὴν ἐδραία πεποίθηση ὅτι, ἂν μὴ τι ἄλλο, τουλάχιστον θὰ γλιτώσω τὴ γέεννα τῆς ἀπωλείας καὶ τὴ συναρίθμησή μου μὲ ὄσους ἐκείνους, ποὺ οἱ ἅγιοι ὁμολογητές καὶ οἱ Σύνοδοι & οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας, κατεδίκασαν ὡς κοινωνοῦντες μὲ τοὺς κακοδόξους καὶ αἰρετικούς.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς καὶ ἐν πλήρη ἐπιγνώσει δηλώνω, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας μου καὶ πρὸς ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μου, τὰ ἑξῆς :

1. Ἀρνοῦμαι καὶ ἀπορρίπτω :

α. Ὅλες τὶς ἀποφάσεις τῆς «ληστρικῆς» ψευδο-συνόδου τοῦ Κολυμβαρίου Κρήτης τοῦ ἔτους 2016, ὡς αἰρετικῆς καὶ στερουμένης Ἁγίου Πνεύματος.

β. Τὴν ἀνακήρυξη τῆς ψευδο-αυτοκεφαλίας τῆς σχισματικῆς καὶ ἀχειροτονήτου Οὐκρανικῆς «Ἐκκλησίας» ὡς ἱεροκανονικῶς ἀυθαίρετης εἰσπήδησης στὴν ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

γ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω πεπραγμένα ὑμῶν καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν σας, ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων, ἀπὸ τὸ Μάρτιο τοῦ 2020 μέχρι σήμερα, μὲ πρόφαση τὴν πανδημία τῆς Covid-19, ὡς ἀντροδόξα, ἀντιεκκλησιαστικά καὶ ἀπότοκα τῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ ἐσᾶς καὶ ἐκείνους τῶν ἀποφάσεων τῆς ἄνω ψευδο-συνόδου καὶ τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

2. Ἐφαρμόζοντας τὸν 31^ο ἱερὸ ἀποστολικὸ Κανόνα καὶ τὸν 15^ο Ἱερό Κανόνα τῆς Α' & Β' Ἁγίας Συνόδου, παύω νὰ σᾶς ἀναγνωρίζω ὡς Ποιμένα <<εἰς τύπον Χριστοῦ>> καὶ <<τρόπων μέτοχο>> τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπως καὶ ὅλους ὄσους κοινωνοῦν μαζί σας & μὲ τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖο (διάδοχο καὶ συνεχιστὴ τῶν ὁμοφρόνων του Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως κ. Δημητρίου & Ἀθηναγόρα) καὶ τοὺς ὁμοφρονοῦντες οἰκουμενιστὲς συνεργάτες ὑμῶν & ἐκείνου.

3. Διακόπτω κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μεθ' ὑμῶν & μετ' ἐκείνων καὶ ἱεροκανονικῶς ἀποτεριχίζομαι τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἵρεσης ὑμῶν & ἐκείνων, ἄχρι καιροῦ, ἤτοι μέχρι τὴν ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας μετανοίας ὑμῶν & ὄλων τῶν ἀνωτέρω ἢ τὴν διὰ Συνόδου καταδίκης ὁμοίως ὑμῶν & ἐκείνων.

4. Παραμένω ἐντός τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἀναγνωρίζοντας ὅτι τὴν συγκροτοῦν μόνον ἐκεῖνοι (μοναχοί, κληρικοί καὶ λαϊκοί) ποὺ ἔχουν ἐπωνύμως, ἐγγράφως & ἐνυπογράφως δηλώσει πρὸς ἐσᾶς & τοὺς «ὁμοϊδεάτες» σας Ἐπισκόπους τὴν ἱεροκανονικὴ ἀποτεριχισί τους καὶ τὴν ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς τους.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀρνοῦμαι καὶ δὲν κοινωνῶ μὲ ἐκείνους τοὺς «ἀντι-οικουμενιστές» (μοναχοὺς, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς), οἱ ὅποιοι, μὲ κάθε ἄλλον τρόπο πλὴν τοῦ ἀνωτέρω πού εἶναι σαφῆς καὶ δεσμευτικός, κατονομάζουν ὡς αἵρεση τὸν Οἰκουμενισμό ἀλλὰ εἴτε ἐξακολουθοῦν νὰ συμμετέχουν στὴ θεία λειτουργία & στὰ ἱερά μυστήρια μὲ λειτουργοῦντες ἢ μνημονευομένους αἱρετίζοντες οἰκουμενιστές Ἐπισκόπους ἢ Πατριάρχες, οὕτω αὐτοαναιρούμενοι στὴν ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς τους, εἴτε ἐξακολουθοῦν νὰ συλλειτουργοῦν, ἢ νὰ μνημονεύουν στὴ θεία λειτουργία, τέτοιους αἱρετίζοντες οἰκουμενιστές Ἐπισκόπους ἢ Πατριάρχες, ἀφήνοντας μὲ τὴ διγλωσσία τους καὶ τὴν ἀμφίσημη ἐκκλησιολογικὴ πρακτικὴ τους τὸ μὲν ὀρθόδοξο ποιμνιο κλυδωνιζόμενο καὶ ἀποπροσανατόλιστο καὶ ἄρα, μακρὰν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὴν δὲ Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ Πίστη ἐκθετες καὶ ἀνυπεράσπιστες σὲ αἱρετικὲς ἐπιθέσεις.

5. Ἀπέχω ἀπὸ κάθε εἶδους παρασυναγωγή ἢ σχισματικὴ κίνηση καὶ ομάδα, εἴτε τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῶν «Ἐπισκόπων» τους, εἴτε τοῦ «Ἐπισκόπου» κ. Ἐπιφανίου καὶ τῶν σχισματικῶν & ἀχειροτόνητων κληρικῶν τῆς ἀνωτέρω ψευδο-Οὐκρανικῆς «Ἐκκλησίας» πού «προστατεύονται» ἀπὸ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, καθὼς καὶ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου πού συγκοινωνεῖ μαζί τους.

*<<Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὀρθοδοξία,
οὐ ψευδόμεθα σε πατροπαράδοτον σέβας.
Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, ἐν σοὶ κοιμησόμεθα.
Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρός καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα>>.
(Ἰωσήφ Βρυέννιος)*

...../...../.....
Ονοματεπώνυμο